

Overweging Palmpasen

Lieve mensen, jong en oud,
allen verbonden door Gods verhaal

De intocht in Jeruzalem is zo'n overbekend verhaal, dat ik dacht: laten we het vanmorgen een anders doen.

Want ik ben eigenlijk benieuwd welke beleving u, jij hebt bij dit verhaal?
Dus niet een monoloog van de predikant, maar meer een gesprek met elkaar.

Maar een ieder begrijpt dat een gesprek in de kerk, rondlopen en iedereen een microfoon in de hand geven, niet kan in deze coronatijd.

Vandaar de oproep in het kerkblad: Lees thuis het verhaal!

Wat roept het bij u op? Vragen, opmerkingen, stuur het me!

Altijd spannend, want reageert er wel iemand?

Ik had er vertrouwen in en dat werd niet beschaamd.

Ook sloten de reacties aan bij de vraag waar ik elk jaar weer over nadenk:

Wat zou ik zelf gedaan hebben toen? Meelopen en hosanna roepen? Of afwachten? En jullie hier in de kerk?

Wij leven in zo'n andere tijd, met andere gegevens, levend na Pasen,
kennen de afloop en dat kleurt ons beeld meteen al.

Want zo schreef iemand:

Dat verhaal met die ezel dat de leerlingen dat zomaar deden, maar ook zomaar de ezel weg konden halen! Het is een vreemd en sterk verhaal in de zin van ongeloofwaardig.

Ik begreep uit deze opmerking, ongeloof, maar de achterliggende gedachte:

Hoe zou jij het vinden, als iemand zomaar je ezel of wat dan ook uit het weiland haalt omdat de Heer hem nodig heeft!?

Ik vermoed dat 99% van de mensen zou zeggen: He, wat moet dat, wat Heer?

Breng terug die ezel, die is van mij!

Er kwamen meer opmerkingen over die ezel.

De evangelist Marcus laat Jezus niet zomaar op een ezel Jeruzalem binnenrijden.

De ezel wordt al genoemd bij de voorspelling van de profeet Zacharia.

'Zie uw koning is in aantocht.

Rechtvaardig, nederig rijdt hij op een ezel!'

Maar merkte iemand van de vragenstellers op:

Zou ik, toen als vrouw in een ondergeschikte positie, wonend in een bezet en onderdrukt gebied, die profetie van Zacharia hebben herkend?
En daarmee Jezus als nieuwe koning verwachten?
Ik geloof er niets van!
Ik zou gedacht hebben, wat een overdreven gedoe!

Voor toen, maar ook nu geldt, dat een koning meestal hoog te paard zit.
Met vele toeters en bellen, afgevaardigden en hoogwaardigheid bekleders.
Vandaar nu juist die ezel.
Om aan te geven dat Jezus een andere koning is en een ander koninkrijk voor ogen heeft.
Het koninkrijk van God, waar voor ieder mens plaats is!
En geen plaats is voor geweld, onrecht, honger, maar zorg en aandacht een plaats hebben.

En dat brengt me ook bij de vraag die enkele keren werd gesteld:
Hoe kan het, dat zo'n massa achter Jezus aan loopt?
Hosanna, redt ons roepend! Het lijkt wel massahysterie.
Ja, dat denk ik ook wel eens bij dit verhaal.
Herkennen jullie dat ook?

Iemand merkte ook nog op: dan ook nog je goeie jas op de grond gooien.
De straten zijn nu smerig, maar toen helemaal! Dat doe je toch niet?
Nee, vanuit onze gedachte doe je dat niet!

Wel heb ik zelf gedacht:
als je in onderdrukking moet leven, of je hebt het gevoel onderdrukt te worden, dan ben je ook vaak gevoeliger voor mensen die een andere kant van het leven laten zien.
Die verwachtingen scheppen.
Zeggen dat het anders moet en kan.
We zien dat ook in onze tijd gebeuren.
Mensen lopen soms blindelings achter politieke of religieuze leiders aan, omdat er dingen worden beloofd, waar het maar de vraag van is of het haalbaar is. Je kunt dat zien als massahysterie.
Maar bij Jezus is het wel zo, dat Hij al veel dingen heeft laten zien.
Zijn wonderen, genezingen, voor dit verhaal van de intocht nog de genezing van Bartimeus.
Jezus had aandacht voor mensen, helemaal voor hen die buiten de boot vielen.

Veertien dagen geleden zei ik al:

Mensen werden door Jezus gezien, gehoord, gekend.

Dat alleen al is heilzaam voor een mens.

Dus die mensen achter Jezus aan, is zo raar nog niet! Ze zagen daarin ook iets van God.

En dat brengt me bij een opmerking van iemand die schreef:

Als je ziet wat er in onze wereld gebeurt?

Denk je dan soms ook niet: Waar is God dan om ons te redden?

Het is de vraag van alle tijden als het niet goed gaat: Waar is God?

Bij die grote brand in het vluchtelingenkamp in Bangladesh?

Bij de mensen wereldwijd op de vlucht?

Bij de kinderen in oorlogsgebieden?

Waar honger, dorst en misbruik, die verkrachtingen is?

Waar de coronapandemie zoveel in de wereld ontwricht en 20 jaar geleden de MKZ?

Maar kunnen we alles op rekening van God schrijven?

En kom je dan misschien ook niet uit bij wat in Jeruzalem gebeurde?

Vandaag Hosanna en volgende week, Kruisig Hem!

Want dat kwam bij de vragen ook een paar keer terug.

Hoe kun je vandaag roepen: Hosanna en volgende week: kruisig hem!

Lang hebben we als christenen ook gezegd: Het waren de joden die dat deden!

Dat is gemakkelijk gezegd, evenals opmerken, ja maar zo is het verhaal geschreven.

Het betekent dat je dan weg kunt kijken bij de dingen die gebeuren in je omgeving, in de wereld.

Dan neem je zelf geen verantwoording te nemen.

Misschien helpt een hedendaags voorbeeld hier ook een beetje bij.

We zijn allemaal die coronapandemie zat. Worden lossers.

Je ziet ineens een kerk op Urk en meerdere plaatsen die weer vol gaan zitten.

De regering krijgt er van langs over de mondkapjes en de afstand.

Wel iets voorschrijven, maar je er zelf niet aan houden.

En minister Ollengren die hoort dat ze positief. Wegloopt met de papieren in de hand.

Ja niet slim!

Maar met alle ophef vraag ik me ook af, moeten we steeds als mensen de grenzen opzoeken?

Kun je als kerken nu niet solidair zijn met winkels,

cafés, restaurants in je dorp en dus ook nog even dicht blijven?
Wijzen naar de regering dat ze zich niet aan regels houden?
Weet jij voor jezelf dat jij je er wel houdt?
Die foto met de papieren van Ollogren?
Waar is nog sprake van fatsoen, verantwoording nemen voor elkaar,
proberen er met elkaar de schouders onder te zetten om uit deze pandemie te
komen.
Maar ook om de aarde te bewaren als goede rentmeesters.

De vraag voor deze week om eens over na te denken kan zijn:
Hebben we herkenning bij die mensen aan de kant van de weg, die Hosanna,
God redt ons roepen?
En volgende week aan het kruis met hem!
Want wat verlangen wij van God?
En kan dat dan ook snel verworden als we teleurstellingen, verdriet en de
oneffenheden en de onaffe dingen van het leven tegenkomen, de
verwachtingen niet uitkomen toch ook roepen: Kruisig Hem!
Het leven lief hebben valt niet altijd mee.
En als je verwachtingen hoog gespannen zijn van iets of iemand dan kan de
teleurstelling groot zijn.

Wij leven na Pasen, kennen de weg van Jezus.
En mogen weten dat Jezus weg ons een weg ten leven is.
Dat God zegt: Ik ben er voor jou!
Probeer daarom, met alle voor-en tegenspoed, alle verwachtingen en
teleurstellingen, het leven lief te hebben.
Niet vandaag hosanna en morgen aan het kruis!
Er ook te zijn voor een ander.
Want de weg van Jezus was niet voor niets.
Amen